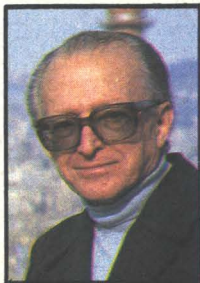


# N

omés ens faltava aquesta! Ara que ja ens han ben convençut que hem d'anar amb molt de compte amb els aliments, perquè aquí encara en consumim alguns amb additius que han estat prohibits a la CEE, ens assabentem del cas de les naronges d'Israel, una partida de les quals ha arribat a Itàlia emmetzinada. Tal com sona: emmetzinada d'una manera expressa i del tot abominable, un fet que no té perdó.



## Les quatre mosques d'Algèria

Horroritzo de pensar que la branca del terrorisme internacional que no fa distinció entre les víctimes innocents i aquelles que es poden considerar objectius polítics, trïu aquest mitjà d'extermini. Mai més no podrem menjar de gust. En el moment d'acostar-nos qualsevol aliment a la boca, tot de preguntes ens amargaran el possible plaer: es pot tractar d'una falsificació? O bé contindrà substàncies additives perjudicials per a la salut? O haurà estat enverinat per una banda terrorista?

Davant una perspectiva com aquesta ens anirem tornant cada vegada més tristos, i no sé si servirà de consol d'enzes que el mal sigui de molts. I no tan sols això, sinó que és una aflicció que ve de lluny, potser per a donar la raó a l'il·lustre pensador que va dir que Déu no va crear l'home prometent-li el do de la tranquil·litat. Això per una banda. Per l'altra, pel que fa a la vellúria de les aprensions humanes, trobo un apòleg que té més d'un segle, concretament cent-cinc anys.

En un exemplar de la revista francesa *La Nature (Revue des sciences et leurs applications aux arts et a l'industrie)*, corresponent a l'any 1883, he descobert la següent paràbola, que tradueixo quasi al peu de la lletra:

«LES FALSIFICACIONS; HISTÒRIA DE QUATRE MOSQUES. — És un fet incontestable que la majoria de productes de consum abans d'arribar al consumidor són objecte de manipulacions, de l'addició de substàncies destinades a donar-hi un aspecte, un sabor o unes qualitats que no tindrien sense aquestes maniobres prèvies. Qualificar aquests fets de falsificació i considerar-los tots com a nocius seria evidentment exagerat. És tan sols cenyint-nos a aquest punt de vista que explicarem el breu i divertit apòleg que hem extret de la *Gazette médicale de l'Algérie*: quatre mosques unides per l'amistat, vivien en una mateixa casa. Un matí es van llevar amb molta gana. La primera s'abocà damunt un bol de llet, i no trigà a sucumbir, convulsionada per alguna matèria perjudicial barrejada amb la llet. La segona es va aturar damunt d'una salsitxa i començà a xuclar-la a cor que vols; però la salsitxa havia estat acolorida amb anilina i la pobra bestiola va morir emmetzinada. Aquesta fou, també, la sort de la tercera, que es va atipar d'una farina que contenia massa alum. Folla de desesper i no esperant ja res més de l'existència, la quarta mosca es va precipitar sobre un paper matamosques que hi havia a la part còncava d'un plat. Però vet aquí el miracle! En comptes de morir-se, es va sentir extraordinàriament reconfortada i valenta. El paper matamosques també era falsificat!»

Si de debò ens volen portar a una situació límit, d'aquelles d'haver d'agafar-se on es pugui per no caure en el buit, podem trobar aquí una petita porta oberta a l'esperança. Potser sí que ja hi ha al mercat metzines falsificades, que en comptes de matar-nos ens ajuden a fer la viu-viu. Encara ens falten quatre anys per a entrar de ple dret —vull dir: amb totes les conseqüències— a la Comunitat Econòmica Europea, i tot i que ens consta que el temps passa volant, quatre anys són quatre anys i representen moltes menjades. Que ens deixin, per pietat, menjar de gust (o almenys amb confiança) el temps que ens queda.